

«Εργον ἐκ Μοναχοῦ, μὴδὲ τὰ ἁγίων
ἀνέχεται καινοτομοῖσθαι τὰ Ἐκκλησιαστικά».

Ὁ Αἰτορείτης

Περιοδικὴ ἐκδοσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Ε'

Δεκέμβριος 1997

Ἄρ. Φύλλου 27

(65)

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ ΤΟΥ

Β'

Συνεχίζοντας τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βιβλίου «Τὸ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου» τοῦ Σεβ. Πρεβέξης κ. Μελετίου, εἰσερχόμεθα εἰς μίαν νέαν προβληματικήν: τὸ χάραγμα θὰ εἶναι ἐξωτερικὸν ἢ ἐσωτερικόν; Τὸ πρόβλημα εἶναι τεχνητὸ καὶ δὲν ἐδημιουργήθη ἐκ τῶν κειμένων τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ τῶν σχολιαστῶν τῆς. Ἡ ἐκτρωματικὴ του ἐμφάνισις ὀφείλεται στὴν ἐκ τῶν προτέρων ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ βιβλίου... Μετὰ τὴν ἀπόρριψιν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τοῦ 666 ὡς χαράγματος, ἓνα περαιτέρω βῆμα πρὸς πλήρη ἀχρήστευσίν του θὰ ἦτο ἡ μὴ ὑπαρξίς κἂν ἐξωτερικοῦ - αἰσθητοῦ χαράγματος, ὅποτε διατὶ τόσοσ θόρυβος γιὰ ἀνύπαρκτα πράγματα;...

Μὲ αὐτὸ λοιπὸν τὸ σκεπτικὸν ὁ Σεβ. προσπαθεῖ νὰ κἀνὴ Γραφὴν καὶ Παράδοσιν νὰ ὑπηρετήσουν τὸ σχέδιόν του, ἀνεξαρτήτως ἂν στὴν προσπάθειά του αὐτὴ διαστρεβλῶναι ἱερὰν Ἀποκάλυψιν καὶ Πατέρας! Καίρὸς ὅμως νὰ παρακολουθήσωμεν ἀπὸ κοντὰ τὰ νέα κατορθώματα τῆς ἐρμηνευτικῆς... ἀλχημείας τοῦ Σεβ.

1. Γράφει ὁ Σεβ.: «Ὅμως τί θὰ ἦτο τὸ χάραγμα; χάραγμα ἐξωτερικὸ ἢ ἐσωτερικὸ; χάραγμα στὸν νοῦ καὶ στὴν ψυχὴ ἢ σὲ μέλη τοῦ σώματος;» (113). Πρὸς ἀπάντησιν ἐπικαλεῖται κατ' ἀρχὰς τὸν ἁγ. Ἰππόλυτον, ὁ ὁποῖος γράφει: «Δόλιος γὰρ ὢν (ὁ ἀντίχρ.) καὶ ἐπαιρόμενος κατὰ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, βουλόμενος ἐκθλίβειν καὶ ἐκδιώκειν αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου διὰ τὸ μὴ δίδοναι αὐτοὺς αὐτῷ δόξαν, κελεύει πανταχοῦ θυμιατήρια τιθέναι, ἵνα μὴ τις δύναται τῶν ἁγίων μῆτε ἀγοράσαι μῆτε πωλῆσαι, ἐὰν μὴ πρῶτον ἐπιθύσῃ. Τοῦτο γάρ ἐστι «τὸ χάραγμα τὸ ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς» διδόμενον. Τὸ δὲ «ἐπὶ τῷ μετώπῳ» εἶπειν, ἵνα πάντες ὥσιν ἐστεφανωμένοι, πύρινον καὶ οὐ ζῶης ἀλλὰ θανάτου στέφανον μεθ' ἑαυτῶν περιφέροντες». (ΒΕΠ, 6.214).

Καὶ ἐρμηνεύει ὁ Σεβ. «Τὸ σφράγισμα λοιπὸν τοῦ ἀντιχρίστου στὸ χέρι καὶ στὸ μέτωπο, δὲν εἶναι τὸ 666. Εἶναι τὸ λιβάνι καὶ τὸ στεφάνι. Καὶ προφανῶς, οὔτε τὸ λιβάνι καθ' ἑαυτὸ εἶναι σφράγισμα τοῦ ἀντιχρίστου (ἀφοῦ μὲ αὐτὸ θυμιᾶμε καὶ τὸν Χριστό!), οὔτε τὰ λουλούδια (ποὺ γίνονται στεφάνι στὴν εἰκόνα τοῦ

Χριστοῦ καὶ στὸν ἐπιτάφιο!). Χάραγμα ἢ σφράγισμα τοῦ ἀντιχρίστου εἶναι τὸ πνευματικὸ ἐκεῖνο γεγονός, ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν «εἰδικὴ χρῆσις» τοῦ λιβανιοῦ καὶ τοῦ στεφανιοῦ. Χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου ΔΕΝ εἶναι ὁ ἀριθμὸς 666. Χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου εἶναι: ἡ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ». (115/6).

Καὶ συνεχίζει ὁ Ἰππόλυτος: «... Λέγομεν ἴσως γράφειν τὴν αὐτὴν σφραγίδα ΑΡΝΟΥΜΕ, ἐπειδὴ καὶ πρῶην διὰ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ ὁ ἀντίδικος ἐχθρὸς, ἦγουν τῶν εἰδωλολατρῶν, τοῖς μάρτυσι τοῦ Χριστοῦ προέτρεπον οἱ ἄνομοι. Ἀρνησαι, φησίν, τὸν θεόν σου τὸν ἐσταυρωμένον. Τοιοῦτον γενήσεται καὶ ἐπὶ τοῦ μισοκάλου ἢ σφραγίς, λέγουσα Ἀρνοῦμαι, φησίν, τὸν ποιητὴν οὐρανοῦ τε καὶ γῆς· ἀρνοῦμαι τὸ βάπτισμα, ἀρνοῦμαι τὴν λατρείαν μου καὶ σοὶ προστίθεμαι καὶ σὲ πιστεύω». (ΒΕΠ, 6.287).

Καὶ ἐρμηνεύει ὁ Σεβ.: «Σύμφωνα μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἁγίου Ἰππολύτου, σφραγίδα καὶ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου εἶναι ἡ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ σὰν Θεοῦ καὶ σωτήρα μας· καὶ ἡ ἀποδοχὴ τοῦ ἀντιχρίστου σὰν Θεοῦ καὶ σωτήρα. Μὲ ἄλλα λόγια, εἶναι ἓνα καθαρὰ πνευματικὸ γεγονός. Καὶ μᾶς λέει: Ἔχομε χρέος τὸ «χάραγμα» καὶ τὸ «σφράγισμα», νὰ μὴ τὰ παίρνωμε κατὰ γράμμα, ἀλλὰ νὰ τὰ ἐρμηνεύωμε ἀλληγορικὰ καὶ μεταφορικὰ. Μὲ μιὰ αἰσθητὴ ἔννοια, μᾶς μεταφέρουν σὲ μιὰ πιὸ βαθειὰ πνευματικὴ κατάστασις». (117).

Ἄς δοῦμε τώρα καὶ τὴν πραγματικὴ ἐρμηνεία τῶν λόγων τοῦ ἁγίου. «Τὰ εἰδωλικά θυμιάματα καὶ τὰ στεφάνια ἦσαν πράγματι ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀντίθετα, σατανικά χαράγματα τῆς Π. Διαθήκης, διότι ἐδήλωναν τὴν ἄρνησιν στὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὴν ὑποταγὴν, τὴν δουλείαν στὸν εἰδωλολάτρην ἡγεμόνα καὶ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ λατρείαν ψευδοθεῶν. Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἦταν προτύπως τοῦ χαράγματος χξς' (666). Τὸ χάραγμα διὰ στεφάνων καὶ θυμιατῶν εἰδωλικῶν χαρακτηρίζεται ὡς χάραγμα, δὲν εἶναι ὅμως ΤΟ ἀποκλειστικὸν ΧΑΡΑΓΜΑ τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἰππόλυτος κάμει τὴν σαφὴ διάκρισιν μεταξὺ «χαράγματος» θυμιατηρίων, στεφάνων εἰδωλικῶν καὶ τοῦ ἀποκλειστικοῦ χαράγματος, «τοῦ χαράγ-

ματος» τοῦ Ἀντιχρίστου χξς' (666). Ὅσοι μὲ ἐπιπολαιότητα εἶδαν μόνον τὸ ἀναφερθὲν χωρίον τοῦ Ἱππολύτου, στὸ ὁποῖον κατὰ τρόπον ὑποθετικὸν καὶ ὄχι ὀριστικῶς καὶ κατηγορηματικῶς χαρακτηρίζονται τὰ θυμιατήρια καὶ τὰ στεφάνια ὡς «χάραγμα», ἐπλανήθησαν, ὅπως συνήθως πλανῶνται οἱ χιλιαστὲς καὶ οἱ ἄλλοι αἰρετικοί, οἱ ὅποιοι μελετοῦν ἀποσπασματικά τὴν Γραφὴν καὶ ἀποκόπτουν τοὺς στίχους ἀπὸ τὴν συνάφειάν τους.

Στὴν ἴδιαν μελέτην ὁ Ἱππόλυτος, σὲ παραγράφους πρὸ πάνω καὶ πρὸ κάτω, ὁμιλεῖ γιὰ τὸ ἀποκλειστικὸν χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀναφέρω μόνον τρία χαρακτηριστικά χωρία. Πρὶν ἀπὸ τὸ χωρίον τοῦ ὑποθετικοῦ χαράγματος τῶν θυμιατηρίων ὁ Ἱππόλυτος λέγει ὅτι «τὸ ἅγιον Πνεῦμα δι' ἀριθμοῦ (δηλαδή χξς' 666) καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ μυστικῶς ἐδήλωσε...». Ποίου πνεύματος εἶναι ὅσοι ἀπὸ σύγχυσιν λέγουν ὅτι τὸ χξς' (666) δὲν εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἂν καὶ ρητῶς ἐν Πνεύματι ἀγίῳ ἀναφέρουν ἡ Γραφή καὶ οἱ Πατέρες ὅτι τὰ χάραγμα εἶναι «τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ... καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς' (666);

» Μετὰ ἀκριβῶς τὸ χωρίον τοῦ ὑποθετικοῦ χαράγματος τῶν θυμιατηρίων ὁ Ἱππόλυτος σχολιάζων τὸν στίχον τῆς Ἀποκαλύψεως, «Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστίν· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς' «προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου «ψηφίζων» τὸν ἀριθμὸν χξς' (666), δηλαδή εὐρίσκων ὀνόματα, τῶν ὁποίων τὰ γράμματα ἔχουν τὴν ἀριθμητικὴν ἰσχὺν 666. Ἄνευ ἀμφιβολίας δέχεται τὸ 666 ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ ἐρευνᾷ ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ ὄνομά του καὶ λέγει: «Πολλὰ γὰρ εὐρίσκομεν ὀνόματα τοῦτῳ τῷ ἀριθμῷ ἰσόψηφα περιεχόμενα...». Πρὸ κάτω ἀναφερόμενος στὸ χάραγμα πάλιν λέγει: «τοῦ ὀνόματος μυστικῶς σεσημασμένου...», δηλαδή τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου μυστικῶς ἐκρυπτογραφήθη μὲ τὸ χάραγμα χξς' (666).

» Ἡ ἀναφορὰ τοῦ Ἱππολύτου περὶ τοῦ χαράγματος τῶν θυμιατηρίων καὶ στεφάνων εἶναι ὄχι μόνον ὑποθετική, ἀλλὰ καὶ παρενθετική, σὰν ἓνα παράδειγμα ἐπουσιῶδες. Τοῦτο φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ἱππολύτου στὴ παράγραφον ἀμέσως πρὶν ἀπὸ τὸ ὑποθετικὸν χάραγμα τῶν εἰδωλικῶν θυμιατηρίων καὶ στεφάνων. Γράφει ὁ Ἱππόλυτος: «Οὕτως γὰρ ἐτεχνάσατο κατὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἀντίοχος, ὁ Ἐπιφανής...». Δηλαδή ὁ Ἀντίοχος τὸ 170 π.Χ. ἐνήργησεν ὡς τύπος, ὡς ὄργανον Ἀντιχρίστου, ὄχι βέβαια ὡς ὁ «ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστος». Τοῦτο φαίνεται περισσότερον ἀπὸ τὴν παράγραφον 50, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ ἀμέσως μετὰ τὸ παρενθετικὸν παράδειγμα τῶν θυμιατηρίων καὶ στεφάνων καὶ ἀρχίζει ὡς ἑξῆς: «Νυνὶ δὲ πρὸς τὸ προκείμενον ἐροῦμεν. Ταῦτα γὰρ καὶ αὐτὸς (ὁ Ἀντίχριστος τῶν ἐσχάτων) τεχνάσεται, κατὰ πάντα θλίβειν τοὺς ἁγίους θέλων» λέγει γὰρ ὁ προφήτης καὶ ἀπόστολος: «ᾧδε ὁ νοῦς. Ὁ ἔχων σοφίαν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστίν, καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ ἐστίν χξς' (666).

Δηλαδή ὁ Ἱππόλυτος παρομοιάζει τὴν ἐποχὴν τοῦ

μέλλοντος νὰ ἔλθῃ Ἀντιχρίστου μὲ τὴν ἐποχὴν τῶν Μακκαβαίων καὶ τοῦ διωγμοῦ ἀπὸ τὸν Ἀντίοχον Δ' καὶ παρενθετικὰ λέγει, ὅτι τὸ χάραγμα θὰ εἶναι σὰν τὰ θυμιατήρια καὶ τὰ στεφάνια τὰ εἰδωλικά. Ἀλλὰ κλείνει τὴν παρένθεσιν περὶ τοῦ ὑποθετικοῦ χαράγματος καὶ ἐπανέρχεται στὸν σχολιασμὸν γιὰ τὸ ἀληθινόν, ἀποκλειστικὸν χάραγμα χξς' (666)» Ἀρχ. Ἐμμ. Καλύβα, Τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, σ. 255-8).

2. Ἄς ἴδωμεν τώρα τί λέγει καὶ ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας. «Καὶ τὸ χάραγμα δὲ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος τοῦ ἀποστάτου πᾶσιν ἐπιθεῖναι σπουδᾷσιν· ἐν μὲν ταῖς δεξιαῖς χερσίν, ἵνα τῶν ἀγαθῶν ἔργων ἐκκόψῃ τὴν ἐνέργειαν· ἐν δὲ τοῖς μετώποις, ἵνα ἐν τῇ πλάνῃ καὶ τῷ σκότει τοὺς ἀπατωμένους παρρησιάζεσθαι. Ἄλλ' οὐ δέξονται αὐτὸν οἱ σημειωθέντες τῷ θείῳ φωτὶ τὰ πρόσωπα. Καὶ τὴν ΨΗΦΟΝ δὲ τοῦ θηρίου πλατύναι πανταχοῦ ἐπιτηδεύσει...».

★ ★ ★

Σχολιάζων τὰ ἀνωτέρω ὁ Σεβ. ἐρμηνεύει ὀρθῶς τοὺς λόγους τοῦ Ἀνδρέα, ἀποδεχόμενος ὅτι ὁ ἀντίχριστος «θὰ ἐπιβάλλει τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματος του. Ὅχι τὸ 666». Καὶ προσθέτει: «θὰ ἐπιβάλλει νὰ γίνωνται ὅλες οἱ ἀγοραπωλησιεῖς καὶ δικαιοπραξίαι μὲ τὴν ψῆφον του. Καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ξεχνᾶμε, ὅτι ψῆφος τοῦ ἀντιχρίστου θὰ εἶναι μιὰ σφραγίδα ποὺ θὰ ἔχει τὸ ὄνομά του· δηλαδή γράμματα ποὺ ὅταν τὰ προσθέσεις, θὰ δίδουν ἄθροισμα 666». (121).

Κατ' ἀρχὰς ἐδῶ παρουσιάζει ὁ Σεβ. τὸν Ἀνδρέαν νὰ διαφωνῇ πρὸς τὸν Ἱππόλυτον. Ὁ Σεβ. τὸν Ἱππόλυτον μᾶς τὸν παρουσίασε νὰ δέχεται ὅτι «χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου εἶναι ΜΟΝΟΝ ἡ ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ». Ἐδῶ ὁ Ἀνδρέας δέχεται ὅτι ὑπάρχει ἐξωτερικὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς ψῆφου, δηλ. τοῦ 666. Διότι ψῆφος σημαίνει νοῦμερα ποὺ ἀναλογοῦν σὲ ἓνα ὄνομα, ὄχι γράμματα ποὺ ἀναλογοῦν σὲ νοῦμερα, ὅπως διαστρόφως ἐρμηνεύει ὁ Σεβ.

Καὶ ἀφοῦ ὁ Ἀνδρέας ἐρμηνεύει τὸν Ἱππόλυτον, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀκόμη ἀπόδειξις ὅτι ὁ Σεβ. δὲν ἐρμήνευσε ὀρθῶς τὸν Ἱππόλυτον!

Γι' αὐτὰ ἀκριβῶς καὶ οἱ ἀνωτέρω λόγοι τοῦ Ἀνδρέα περὶ ἐπιδράσεως τοῦ χαράγματος στὰ χέρια (= ἔργα) καὶ στὶς σκέψεις (= μέτωπον) ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐξωτερικὸν σφράγισμα, ἀπλῶς ἐπισημαίνουν τὶς ἐσωτερικὲς συνέπειες ποὺ αὐτὸ θὰ ἔχῃ. Ὅπως δηλ. στὸ ἅγιον βάπτισμα ὁ ἱερεὺς ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ στὸ στήθος τοῦ βαπτιζομένου τὸν χρίει δ' ἁγίου ἐλαίου λέγων: «εἰς ἱασιν ψυχῆς καὶ σώματος» καὶ κατόπιν ἐπὶ χειρῶν λέγων: «αἱ χεῖρες σου ἐποίησάν με καὶ ἐπλασάν με». Οἱ ἀνωτέρω λόγοι ἐκφράζοντες τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἁγίου ἐλαίου ἐπὶ τοῦ βαπτιζομένου, ὡς καὶ τὴν ὁμολογίαν ὅτι οὗτος εἶναι ποίημα Θεοῦ, ΔΕΝ ΑΝΑΙΠΟΥΝ τὸ γεγονὸς τῆς ἐπαλείψεως δι' ἐλαίου ἢ μύρου ἐν συνεχείᾳ!

Ἀκριβῶς τὸ ἴδιο μᾶς περιγράφουν οἱ λόγοι τοῦ Ἀνδρέα. Ὅποιαν δηλ. ἐπίδρασιν θὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ σφραγιζομένου τὸ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου. Στὸ ἀνωτέρω χωρίον διακρίνονται σαφῶς ὄνομα καὶ ψῆφος (666). Ὁ Σεβ. σχολιάζει: «Θὰ ἐπιβάλλει τὸ

χάραγμα τοῦ ὀνόματός του. Ὁχι τὸν ἀριθμὸ 666» (120), ἐνῶ σαφῶς τονίζει ὁ Ἀνδρέας «καὶ τὴν ψῆφον τοῦ θηρίου». Γιὰ νὰ χρωματίσῃ ἀκόμη περισσότερον ὁ Σεβ. τὴν πλαστογραφίαν τῆς ἀληθείας προσθέτει: «καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ξεχνᾶμε, ὅτι ψῆφος τοῦ ἀντιχρίστου θὰ εἶναι μία σφραγίδα πού θὰ ἔχῃ τὸ ὄνομά του· δηλαδὴ γράμματα πού ὅταν τὰ προσθέσεις, θὰ δίδουν ἄθροισμα 666». Τὸ ἀκριβῶς δηλ. ἀντίθετον τῆς ἀληθείας, ἀφοῦ ἡ ψῆφος εἶναι σύνολον ἀριθμῶν, πού ὅταν γίνουν γράμματα μᾶς δίδουν ἓνα ὄνομα.

3. Καιρὸς νὰ δοῦμε τί γράφει σχετικῶς καὶ ὁ Ἀρέθας Καισαρείας.

«Ἡ δὲ τοῦ θηρίου προσκύνησις καὶ τὸ λαβεῖν αὐτοῦ τὴν σφραγίδα, τὸ τὸν ἀντίχριστον ἡγήσασθαι Θεόν, καὶ λόγῳ ἢ ἔργῳ τὰ καταθύμια τούτῳ διεξίεναι καὶ κηρύσσειν. Τοῦτο γὰρ τὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τῆς χειρὸς χάραγμα σημαίνει, ἀντὶ τοῦ λόγου τοῦ μετώπου, καὶ ἀντὶ ἔργου τῆς χειρὸς παραλειφθέντων», καὶ ὅχι σφραγισθέντων, ὡς γράφει ὁ Σεβ. (117) (ΒΕΠ, 106, 689 Α). Ὁ Ἀρέθας συμφωνεῖ μὲ τὸν Ἀνδρέα Καισαρείας. Ἄς τὰ δοῦμε ἐν μεταφράσει.

«Ἡ δὲ προσκύνησις τοῦ θηρίου (ἀντιχρίστου) καὶ τὸ νὰ λάβῃ κανεὶς τὴν σφραγίδα αὐτοῦ (τοῦτ' ἐστίν, τοῦτο εἶναι), δηλαδὴ τὸ νὰ πιστεῦσῃ τὸν Ἀντίχριστον Θεόν (ἀληθινόν) καὶ ἐπὶ πλέον μὲ λόγον ἢ ἔργον τὰ ἀρεστά σ' αὐτὸν νὰ πράττῃ καὶ νὰ κηρύττῃ. Τοῦτο βέβαια τὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τῆς χειρὸς χάραγμα σημαίνει, διότι παρελείφθησαν τὸ μέτωπον ἀντὶ τοῦ λόγου καὶ τὸ χέρι ἀντὶ τοῦ ἔργου». (Ἀρχ. Ἑμμ. Καλύβα, Τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, σ. 273).

Ἴδου καὶ ἡ ἐρμηνεία τοῦ Σεβ. «Τὰ λόγια τῆς Ἀποκάλυψης, ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἄνθρωποι θὰ προσκυνήσουν τὸν ἀντίχριστον καὶ θὰ πάρουν τὴν σφραγίδα του, δὲν εἶναι παρὰ μιὰ εἰκονικὴ ἔκφραση. Καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὰ ἐρμηνεύωμε καὶ νὰ τὰ κατανοοῦμε ΜΟΝΟ ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΑ... Ὁ Ἀρέθας Καισαρείας τονίζει, ὅτι τὸ χάραγμα εἶναι καθαρά πνευματικὸ καὶ ὅχι ἐξωτερικὸ - σωματικόν... Συνεπῶς ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ κανένα σφράγισμα πού ἀφορᾷ τὸ μέτωπο καὶ τὸ δεξιὸ χέρι. Τὸ χάραγμα αὐτὸ εἶναι πνευματικόν». (117-9).

Στὴν ἐρμηνεία ὁμοῦς τοῦ Ἀνδρέα ὁ Σεβ. τονίζει: «Τότε, ὅταν θὰ ἔχει ἔλθει πιά ὁ καιρὸς τῆς παρουσίας του, ὁ ἀντίχριστος θὰ καταβάλλει κάθε προσπάθεια νὰ ἐπιβάλῃ τὸ χάραγμα τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος τοῦ ἀποστάτου σὲ ὅλους!» (120). Τελικὰ ποῖον ἐκ τῶν δύο σχολιασμῶν πιστεύει; ἐκτὸς ἂν προτιμᾷ τὴν ποικιλίαν...

Καθ' ἡμᾶς τὸ σφράγισμα στὸ χέρι ἢ τὸ μέτωπον δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἐξωτερικὸν σφράγισμα, ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικόν, ἠθικόν. Αὐτὰ πᾶνε μαζί. «Οἱ πατέρες εἶναι σαφεῖς, ἂν καὶ ἔχουν ὀλίγον δυσνόητον διατύπωσιν. Διακρίνουν τὸ ἠθικόν χάραγμα, δηλαδὴ «τὸ ἡγήσασθαι τὸν Ἀντίχριστον Θεόν» καὶ «λόγῳ ἢ ἔργῳ τοῦτον κηρύσσειν Θεόν» ἀπὸ τὸ ὁρατὸν χάραγμα τῆς Ἀποκαλύψεως χξς' (666). Ἀλλὰ σχετίζουν τὰ δύο χαράγματα καὶ λέγουν ὅτι τὸ ἠθικόν χάραγμα συμβολίζεται μὲ τὸ χξς', ὅταν χαράσσεται ὡς σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου στὸ μέτωπο ἢ στὸ χέρι. «Τοῦτο γὰρ τὸ ἐπὶ

τοῦ μετώπου καὶ τῆς χειρὸς χάραγμα σημαίνει»... Μὲ τὴν ἀποδοχὴν λοιπὸν τοῦ χξς' (666) ὁ ἄνθρωπος πιστεύει καὶ κηρύσσει ὡς Θεὸν τὸν Ἀντίχριστον».

«Ἐπομένως ὁποῖος δέχεται ὁ χάραγμα χξς' εἴτε στὸ μέτωπον εἴτε στὸ χέρι, δέχεται τὴν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου σ' ὅλην τὴν ψυχοσωματικὴν τοῦ ὑπόστασιν καὶ λαμβάνεται τὸ μέρος, μέτωπον ἢ δεξιὸ χέρι, ἀντὶ τοῦ ὅλου ψυχοσωματικοῦ ἀνθρώπου».

«Μὲ τὸ ἀντίχριστον χάραγμα 666 λοιπὸν διεισδύει στὴν ψυχὴν ἢ ἀντίχριστῃ ἐνέργεια. Δεσμεύεται βαθμὴδὸν ἡ βούλησις, τὸ λογιστικόν, τὸ ἐπιθυμητικόν. Ἐκκόπτεται ἡ ἐνέργεια τῶν ἀγαθῶν ἔργων. Διαλύεται ὁ χριστοειδὴς χαρακτήρ... ὁ δεχόμενος τὸ χάραγμα 666 σφραγίζεται σωματικὰ καὶ ψυχικά. Ἀρνεῖται τὸν Χριστὸν καὶ δέχεται ὡς Μεσσίαν τὸν Ἀντίχριστον. Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ 666 σημαίνει ἔκπτωσιν ἀπὸ τὴν Χάριν τοῦ Βαπτίσματος, ἀπέκδυσιν Χριστοῦ καὶ ἔνδυσιν Ἀντιχρίστου». (Καλύβα, μν. ἔργ. σ. 275-9).

4. Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω γίνεται κατάδηλον, ὅτι τὰ σχετικὰ συμπεράσματα τοῦ Σεβ. δὲν ἐκφράζουν τὴν ἀλήθειαν. Ἐνταῦθα προσθέτομεν καὶ τὴν σχετικὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἀγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, ἀναφορικῶς μὲ τὸ σφράγισμα χειροῦ ἢ μετώπου, ὁ ὁποῖος μὲ σαφήνειαν καὶ πέρα πάσης ἀλληγορίας, τονίζει: «Προσέχετε, ἀδελφοί μου, πῶς ἐκ γαστρὸς ἄρχεται, ἴν' ὅταν τις στενωθῇ, βρωμάτων ὑστερούμενος, ἀναγκασθῇ λαβεῖν ἐκεῖνου τὴν σφραγίδα, οὐχ ὡς ἔτυχεν, εἰς πᾶν μέρος τοῦ σώματος, ἀλλ' ἐπὶ χεῖρα δεξιάν, ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἵνα ἐξουσίαν μὴ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος σφραγίσασθαι τῇ δεξιᾷ χειρὶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, μήτε πάλιν ἐν μετώπῳ σημειώσασθαι παντελῶς τὸν ἐνδοξον καὶ τίμιον σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν».

Ὅλα τὰ σημεῖα δὲν δείχνουν, ὅτι μετὰ τὴν ἠλεκτρονικὴ ταυτότητα τὸ ἐπόμενο βῆμα σὲ παγκόσμιον κλίμακα θὰ εἶναι τὸ σφράγισμα τοῦ δεξιοῦ χειροῦ ἢ τοῦ μετώπου; Καὶ εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ θέλῃ ὁ ἀντίχριστος νὰ ἀχρηστεύσῃ κάθε ἀντίδρασιν ἐκ μέρους τοῦ ἰσχυροῦ μετώπου τῶν χριστιανῶν, ἀφοῦ γνωρίζει καλῶς ὁποῖαν δύναμιν ἐγκρύπτει τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ σημειούμενον διὰ τῆς δεξιᾶς εἰς τὸ μέτωπον ἢ ἀλλαχοῦ.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἄλλην ἀλληλοσυγκρουομένην θέσιν του περὶ πραγματικοῦ χαράγματος τοῦ ὀνόματος ἢ τῆς ἀλληγορίας τοῦ γεγονότος, εὐτυχῶς πού ὑπάρχει ἡ «συγκεφαλαίωσις» τῶν ἀποψεῶν του. Γράφει, λοιπόν, στὴν σελ. 127.

«Τὸ σφράγισμα καὶ τὸ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου ΔΕΝ εἶναι ὁ ἀριθμὸς 666, ἀλλὰ τὸ ὄνομά του, ἓνα ὄνομα ἐντελῶς ἄγνωστο τῶρα. Καὶ ἄρα, τῶρα, πρὶν ἔλθει ἡ Β' φάσις τῆς φανέρωσης τοῦ ἀντιχρίστου, χάραγμα ἀντιχρίστου ΔΕΝ ὑπάρχει» (127).

Ἐμεῖς ὁμοῦς εἶδαμε στὰ προηγούμενα ὅτι οἱ Πατέρες εἶναι σαφεῖς καὶ κατηγορηματικοί, μαθηταὶ πιστοὶ τῆς Ἀποκαλύψεως: χάραγμα εἶναι «τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ» (13.17). ΜΟΝΟΝ ὁ Σεβ. διὰ τῆς παρερμηνείας τῶν λόγων τους κατέληξε στὸ ΑΝΤΙΓΡΑΦΙΚΟΝ καὶ ἄρα ἀντορθόδοξον αὐτὸ συμπέρασμα.

Περὶ δὲ τοῦ ἄλλου ἰσχυρισμοῦ του, ὅτι μόνον στὴν Β' φάση τῆς βασιλείας τοῦ ἀντιχρίστου θὰ ὑπάρχει σφράγισμα —καρπὸς τῆς πεπλανημένης ἐκδοχῆς του, ὅτι τὸ 666 δὲν λειτουργεῖ ὡς σφράγισμα—, τὴν ἀπάντησιν τὴν δίδει ὁ μεγάλος Ὅσιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος: «Τοιοῦτον γὰρ τρόπον σκευάζει ὁ τύραννος, ἵνα πάντες τὴν σφραγίδα τοῦ θηρίου βαστάζωσιν, ὅταν ἔλθῃ ἀπατήσαι τὰ σύμπαντα, ἐν τῷ καιρῷ τῷ ἰδίῳ, ἐν σημείοις, εἰς τὸ πλῆρωμα τῶν καιρῶν».

Συμφώνως πρὸς τὸν ἅγιον γράφει καὶ ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Μ. Σιώτης: «Ὁ πάτρων τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ Σατανᾶς, θὰ ὀργανώσῃ τὴν σφράγισιν τῶν ἀνθρώπων ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 666, πολὺ πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου εἰς τὸν κόσμον... Ἡ κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ χωρίου Ἀπκ. 13, 16-18 ἀναγραφὴ, ὅπουδῆποτε, τοῦ ἀριθμοῦ τούτου σαφῶς προβάλλει τὸν Ἀντίχριστον ὡς τὸν μέλλοντα ἄρχοντα ὅλου τοῦ κόσμου». (χξξ' - 666: ὁ Ἀριθμὸς τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀντιχρίστου).

Ἡ ἀνωτέρω γνώμη τοῦ ἁγίου φαίνεται πολὺ φυσικὴ καὶ ρεαλιστικὴ, διότι στὸ βραχὺ χρόνον τῆς Β' φάσεως τῆς ἐξουσίας του πότε θὰ προλάβῃ ὁ ἀντίχριστος, ἔστω «διὰ τῶν δημάρχων», του νὰ σφραγίσῃ τόσα δισεκατομμύρια ἀνθρώπων; ΤΟΤΕ, διὰ τοῦ ὀνόματός του, θὰ θελήσῃ νὰ σφραγίσῃ ὅσους ἀρνήθησαν νὰ σφραγίσθουν διὰ τοῦ ἰσοδυνάμου χαράγματος τῆς ψήφου τοῦ 666. Εἶναι πράγματι τραγικὸν ὁ θεὸς εὐαγγελιστὴς καὶ προφήτης τῶν ἐσχάτων ἀπόστολος Ἰωάννης νὰ ὁμιλῇ περὶ ἀριθμοῦ 666 ὡς χαράγματος, ἡ ἐποχὴ μας νὰ ζῇ τόσο ἔντονα τὴν πραγματάωσιν τῶν λόγων του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ πατερικοῦ ὑπομνηματισμοῦ των, καὶ ὁ Σεβ. νὰ τὸ ἀπορρίπτῃ καὶ διαγράψῃ, ἔτσι χωρὶς κἄν μιὰ πατερικὴ τεκμηρίωσιν!... Αὐτὸ καὶ μόνον ἀποδεικνύει ὅτι καὶ τῶν καιρῶν ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ τὰ μηνύματα καὶ τῆς Γραφῆς καταφρονεῖ τὸν λόγον!..

Ἀγνοώντας τὴν πολιάν παράδοσιν θὰ γράψῃ: «Μέχρι τὸ 1981, ὅσο καὶ ἂν ἔπαυες, ὅπου καὶ ἂν ἔστρεφες τὴν ἔρευνά σου, στὸν ὀρθόδοξο χῶρο, δὲν θὰ εὑρίσκες οὔτε νύξη, οὔτε κἄν γιὰ τὸ ἂν καὶ μήπως τὸ 666 εἶναι τὸ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου. Μιὰ τέτοια ἐκδοχὴ ἡ ὀρθόδοξη παράδοση τὴν ἀγνοεῖ παντελῶς»!!! (7).

Ἐξ ἀρχῆς δηλ. τοῦ βιβλίου του, μὲ μιὰ πρότασι ἠθέλησε νὰ ἀπορρίψῃ κάθε περίπτωσι ἡ δυνατότητα τὸ 666 νὰ εἶναι τὰ χάραγμα. Καὶ ἡ Ἀποκάλυψις; Οἱ ἐξηγηταὶ τῆς ὅσα γράφουν πού πάνε; Ἀπλούστατα ἐμεῖς τοὺς παρερμηνεύομε, ἐνῶ ὁ Σεβ. ὅπως εἶδαμε, τοὺς ἐρμηνεύει ὀρθὰ καὶ συνετά...

Μὲ ὁδηγὸν αὐτὲς τίς προϋποθέσεις, θὰ γράψῃ καὶ στὴν γνωστὴν Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον 2626, τὴν ὁποίαν μᾶλλον αὐτὸς συνέταξεν: «Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο ἡ σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου, γιὰ τὴν ὁποία ὁμιλεῖ ἡ Ἀποκάλυψις, δὲν εἶναι ἓνα ἐξωτερικὸ σύμβολο...». Καὶ

προσθέτει στὸ βιβλίον του «Ὁ ἀριθμὸς 666 δὲν εἶναι τὸ σφράγισμα ἢ χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου. Ἡ Ἐγκύκλιος στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι σαφὴς καὶ κατηγορηματικὴ» (177, σημ. 6). Τὸ τραγικὸν ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι ἀκριβῶς πρὸ τῆς Ἐγκυκλίου 2626 παραθέτει ἐντὸς ὁλοσέλιδας κορνίζας ἓνα ἀπόσπασμα τοῦ βιβλίου: «Ἐγγὺς ἐστὶ ἐπὶ θύραις», τοῦ γνωστοῦ ρώσου λογίου Σεργίου Νίλου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς: «Σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου εἶναι τὸ ὄνομά του. Καὶ θὰ εἶναι σημεῖο μόνον ἐξωτερικόν. Ἐσωτερικὴ μας πράξις θὰ εἶναι ἡ ἐκούσια ἐκ μέρους μας ἀποδοχὴ τοῦ ἀντιχρίστου· πού φέρνει σὰν ἀποτέλεσμα μέσα μας: προθυμία γιὰ ἔργα ἀποστασίας· σκοτισμὸ ψυχῆς· ἀπροθυμία γιὰ ἔργα εὐάρεστα στὸ Θεόν». (170). Τελικὰ τί πιστεύει ὁ Σεβ. τὸν Σέργιον ἢ τὴν Ἐγκύκλιον; Ἀπὸ τὰ γραφόμενά του εὐκολα συμπεραίνει κανεὶς ὅτι «δὲν ξέρει τί πιστεύει»... Τί φταῖνε ὅμως οἱ ἀναγνώστες τοῦ βιβλίου του;

Τὸ θέμα ὅμως μὲ τὸν Σέργιον δὲν ἐτελείωσε. Ὁ Σεβ. ἐπεκατέστη τὴν γνώμη του προκειμένου νὰ πολεμήσῃ τὴν ἄποψιν ὅτι σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου εἶναι τὸ 666. Στὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμα τοῦ Σεργίου ἀναφέρεται μόνον τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιχρίστου ὡς χάραγμα. (σελ. 35). Ἄς δοῦμε τώρα τί γράφει καὶ πὺρ κάτω: «Τὸ σύμβολο ἢ σφραγίδα τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας —σωτηρίας διὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ— εἶναι ὁ τίμιος σταυρὸς τοῦ Κυρίου. ἡ σημασία καὶ ἡ ἰσχὺς αὐτῆς τῆς σφραγίδος εἶναι γνωστὴ σὲ κάθε χριστιανό... Τὸ σύμβολο ἢ σφραγὶς τοῦ μυστηρίου τῆς ἀνομίας τοῦ ἀντιθέου Σατανᾶ, ὅπως καὶ ἡ σημασία καὶ ἰσχὺς του —καίτοι συνεσκιασμένα— πρέπει νὰ εἶναι γνωστὰ σὲ κάθε Ἑβραῖο εἰς ὅλον τὸ Ἑβραϊκὸν γένος καὶ δ' αὐτοῦ στὴν Μασονία ὡς συμμάχου τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Ἡ σφραγίδα των θὰ εἶναι ἐπίσης ἡ σφραγίδα τοῦ βασιλέως καὶ ἀντιχρίστου (Θεοῦ), ὁ ὁποῖος δὲν ὑπάρχει ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ ὑπάρξῃ στὸ ἐγγὺς μέλλον.

Ἀλλὰ ὑπάρχει τέτοιο σύμβολο, τέτοια σφραγίδα μετὰ τῶν Ἑβραίων καὶ Μασόνων;... Τὸ ἐξάγωνο ἀστὲρι συνίσταται ἀπὸ δύο διασταυρούμενα ὁμοῖα ἰσόπλευρα τρίγωνα... Ἐκαστον ἀπὸ τὰ τρίγωνα ἔχει τρεῖς πλευρὰς καὶ τρεῖς γωνίες καὶ τρεῖς κορυφές. Συνεπῶς εἰς τὰ δύο τρίγωνα ὑπάρχουν 6 πλευρὰς, 6 γωνίες καὶ 6 κορυφές (μύτες)... Εἰς τὴν σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου, λοιπὸν ὁ ἀριθμὸς 6 ἐπαναλαμβάνεται 3 φορές, δηλαδὴ 666, τὸ ὁποῖον «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων» διὰ τὸν ἀναγνώστην πού ἐννοεῖ (Ματθ. 24.1), ὁ συμβολισμὸς τοῦ μυστηρίου θὰ ἡδύνατο νὰ ἀντιπροσωπευθῇ ὑπὸ τοῦ προφήτου τῶν μυστηρίων (ἐννοεῖ τὸν θεολόγον, σ. ἡμ.) ἐγγράφως ὡς: ἑξακόσια ἑξήκοντα ἑξ». (V. Moss, The book of the end, 1996, p. 137-8).

Ἀλλὰ θὰ συνεχίσωμεν.

Ἰδιοκτήτης - Εκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Θεοδώρητος, Ἀγιορείτης - Τιμὴ τεύχους 25 δρχ.

Διεύθυνσις: Ἱερὰ Μονὴ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ - Τ.Θ. 27. 844 00 - ΠΑΡΟΣ

Διεύθυνσις Τυπογραφείου: Κορίννης 7, 105 53 - Ἀθήνα - Τηλέφ. 32.16.295